

FLOAREA DARURILOR

REVISTA PENTRU POPOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CASA NAȚIONALĂ „REGINA MARIA”
PIATRA-N.

APARE ODATA PE LUNA
Cu sprijinul Casel Naționale „Regina Maria”

ABONAMENTUL:
60 Lei pe an
5 Lei numărul

Ce urmărește „Floarea Darurilor“*)

Punem această revistă la îndemâna poporului nostru muncitor dela orașe ca și dela sate cu următorul gând:

Scoala, oricât ar defăima-o uniia, și-a îndeplinit cu spor o frumoasă datorie: i-a învățat pe oameni să citească, și în adevăr gustul de citit, în popor, e mai dezvoltat decât se bănuște.

Rămâne acum, pentru cei ce suntem legați sufletește de popor, fie că suntem plecați din mijlocul lor, fie că-i suntem doritorii lui de bine, să-i punem la îndemână scrisul cel cuminte și înăltător de suflet.

Să fim bucuroși că poporul ne cere de citit, asta înșamnă că ogorul e pregătit și așteaptă să-mănța cea bună.

Să fim absenți dela această datorie? Am face —prin nepăsarea noastră— o mare și neertată greșală, de care sub nici un cuvânt nu vom putea fi desvinovați în fața urmașilor noștri.

Și apoi, dacă nu ne vom grăbi să fim noi la datorie, se găsesc ușor alți sămănători, că doar sectele, anarhia și destrăbălarea ce grijă au?

Cartea bună, e cel mai prielnic prieten al omului. Vroim ca această modestă foaie să fie un nefățarnic prieten al poporului nostru și vom aduna în scrisul ei, tot ce vom găsi, bun de citit din lecturile noastre ca și din propria noastră experiență.

Nu avem —scriind aici— nici pretenție de artă, nici ambiție

de originalitate; ci vom urmări statornic un singur gând: să jle de folos —această revistă—muncitorului trudit, atât pentru înțărirea lui sufletească în lupta vieții, cât și pentru buna îndrumare a treburilor sale gospodărești.

Obișnuita meschinărie politică nu-și va avea locul aici. Scriem pentru toți și dela toți așteptăm sprijin călduros pentru ca munca, la care ne-am prins, să fie o „floare a darurilor”, cu care poporul nostru a fost așa de înzestrat; iar revista noastră să îndeplinească, măcar

pentru Județul Neamț, rostul minunat —cultural și educativ— al vechii cărți, care purta odinioară acelaș frumos nume.

*) «Int' un manuscris din 1620, împreună cu «Alexandria» și cu «Rojdanicul» s'a găsit și «Floarea Darurilor», o încercare în românește de lite.atură lumească, de prin secolul XVI-lea.

„Floarea Darurilor” este o culegere de maxime asupra virtuților și patimilor omește, extrase din vechii autori Greci și Romani, din Biblie și din Sfinții Părinți și dispuse așa, ca după o virtute să urmeze viciul corespunzător, ilustrând cu exemple din istoria animalelor, multe din aceste maxime.

Luctarea aceasta era foarte mult citită de lumea iubitoare de carte de odinioară, care prețuia mai mult cu astăzi, calea spre virtute. (Gastor, după Enclcl. Diaconovici).

SĂRĂCIE SUFLETEASCĂ

E de netăgăduit că viața a ajuns astăzi, pentru cei mai mulți dintre noi, neobișnuit de aspră. În general, cine are de vândut nu află cumpărător; cine vrea să muncească nu găsește de lucru, salariile au scăzut, birurile și angaralele au tot sporit de la o vreme, înădușind aproape orice mișcare de producție.

Dacă la tabloul acesta, cât se poate de trist, mai adăogăm și aceea că la ficcare pas se găsesc oameni care simt — pare — ca o adevărată plăcere să-l îngrească încă și mai mult, atunci e ușor de explicat pentru ce descurajarea se întinde ca o molimă. Și acest lucru e foarte primejdios, pentru-că cine samănă desnădejdea și neîncrederea, paralizază — de fapt — ori ce putință de îndreptare.

E rău, e adevărat; dar pentru asta trebue să încrucim brașele și să ne pierdem nădejdea în mai bine? N'am trecut oare prin vremuri și mai grele

și totuși am biruit?

La vremuri grele nu jălania folosește, ci numai bărbăția și încrederea.

Dar cum de ne-au năpădit greutățile așa de mult când bogășiile jării, vrednicia poporului și isbânda în rășboiu ne îndreptășiau doar la o viață mai bună?

Și la noi, ca și aiurea de altfel, întregul isvor al răuii slă în criza morală, în sărăcia sufletească a oamenilor. Poporului nu i s'au dat — mai ales de la rășboiu încoace — decât cele mai rele pilde din partea majorității celorra ce erau datori Tării măcar cu un pic de omenie și de grijă obștească pentru slujbele strălucite și așa de bine răsplătite, la care au fost ridicai ca miniștri, prefecți, deputai, senatori, etc.

Abuzuri cu banul public, risipă în averea jării, minciuni și făgăduinși înșelătoare, intrigi, calomni și injurii, iață hrana care i s'a întins cu cea mai largă mână de atâtea ori, poporului acestuia

Să nu ne rușinăm de obârșia noastră

pentru care însă nu s'a găsit timp și mijloace să fie învățat și înlesnit a-și cultiva pământul mai rațional și a-și crește vitele așa fel ca, această ocupație să fie pentru plugar un sigur mijloc de trai bun și de îmbogățire.

Mai ales, de când politica a ajuns pentru mulți un ușor mijloc de ridicare și de închiaburire; o adevărată năvală de stricăciune s'a revărsat asupra satelor ca și asupra orașelor. Partizanul a luat locul omului de merit, agentul electoral l'a dat deoparte pe gospodar, am înscăunat minciuna și hafărul acolo unde — spre binele tuturor — stătea odinioară adevărul și dreptatea.

A da bacșiș pentru satisfacerea celei mai legale cereri, nu mai este azi o rușine nici pentru cine dă, nici — mai ales — pentru cine primește. Fără bacșiș și fără milă greu răsbești ori câtă dreptate ar avea cineva.

Glasul unor oameni ca N. Iorga, Sim. Mehedinți și a altor mari cărturari ai țării parecă a răsunit în pustiu, până astăzi.

Iată pentru ce am ajuns unde ne aflăm și iată pentru ce, acei care s'au făcut vinovați de această rătăcire, n'au — tocmai ei — dreptul astăzi să caine fara, să jălească poporul, oferindu-ni-se iarăș ca doctori iscusii pentru îndreptarea răului.

Trebue să ne întoarcem iarăș la bunele și înțeleptele noastre tradiții de altădată, să ne întărim și să adâncim în suflete credința în Dumnezeu, să strângem cu scumpătate în inimă ori ce sfat și învățatură bună din cărți, sau din cuvântul oamenilor cinstiți. Sfat, mulți să grăbesc acum să dea, omul cuminte însă trebue să aleagă pe cel de la care trebue să primească sfatul și pilda. Alegerca aceasta, fără îndoială, nu e tocmai ușor de făcut; în tot cazul de cel pe care l'ai mai prins cu minciuna și altădată, de cel care nu e bun sfetnic nici pentru casa și pentru propria lui viață, de acela te terește.

Asifel, sprijinind pe omul bun și ascultându-l, viața noastră se va înalța și se va îmbunătăți sufletește și apoi va veni — sigur — și îmbunătățirea gospodăriei, bogăția.

PREOT C. MATASĂ

Intotdeauna mi-a fost scârbă de oamenii, care dacă s'au văzut ceva ceva mai răsăriți de cât înaintașii ce i-au adus pe lume, s'au rușinat de obârșia lor. Această slăbiciune, omenescă și ea ca toate slăbiciunile sufletești, ține de firea acelor ce nu s'au oțelit, în cursul vremurilor și nu și-au trudit mintea, să despice ceea ce poate înălța pe om și ceea ce l poate cobori.

Sunt numai câte-va zile, când tot într'o foaie pe înțelesul tuturor—Duminica Poporului, ce se tipărește la București prin osârdua D-lui S. Mehedinți, profesor la cea mai înaltă școală din capitala țării—, am scris câteva fețe, despre însușirile unuia din dascălii ce m'au învățat carte în școala primară Vorbeam acolo, de Domnul Manolache Halunga, omul de omenie, profesorul desăvârșit și cetățeanul neprihănit, care timp de un pătrar de veac, a învățat buchile, pe copiii plăpânzi, la Școala No. 1 din Piatra-N—, ca din ei să scoată oameni vrednici Acest dascăl pe care noi ce ne-am adaptat dela înaltele lui însușiri sufletești, l'am putea ridica în rândul Sfinților—nu cunoștea decât înțietatea muncii, a cinstei și a rânduieii.

Este tocmai aici locul să aștern câte-va rânduri, ce mi au scapat din vedere la cele scrise în Duminica Poporului. La examenul de sfârșit de an al Clasei III, în luna Iunie 1888, D-l Halunga mi-a cerut să spun fabula (poezia): bou și vitelul. Mulțumit de felul cum am rostit o *Domnul*, m'a întrebat să-i mai spun ceva: anume ce am înțeles eu din coprișul poeziei și cam cum s'ar potrivi lucrurile acolo povestite, mutate în viața omenescă.

Ca unul care în cursul unui an de școală fusesem numai ochi și urechi la cele ce ne învăța *Domnul*, i-am și dat răspunsul dorit:

—Ori cât s'ar ridica omul prin muncă și învățatură să nu-și uite obârșia; să cinstească totdeauna pe înaintașii săi și la nevoie să-i ajute.

Parcă-l văd și acum pe Domnul Halunga, cum îi râdea fața de mulțumire, încredințat că sămânța ce-o aruncase, timp de aproape un an, căzuse pe pământ sănătos.

Boala aceasta a măririlor de care unii sunt coprinși ca de mare lucru, este departe de a lua sfârșit. Și mă rog, ce câștigă acela care morțiș ține să dovedească inrudirea sa, cu oasele de domn? Uitat'am zicătoarea românească: Ce folos că tatăl tău a fost Domn și tu nu ești om? Cu cât te înalți tu fire păcătoasă, mică la suflet, pizmașă și nevrednică, tot sco-

țând înainte însușirile strămoșilor tăi?

În deobște, de boala aceasta erau coprinse firele slabe, secături, așa putea spune o vorbă și mai grea, stârpiturile crescute în puf și mălășuri neofelitate în asprimea vremurilor, din neamul ciocoilor, care n'au știut nici ce munca, nici ce omenia și au socolit totdeauna că ceilalți semenii ai lor, tot făpturi ale lui Dumnezeu, n'aveau alt rost decât să-i slujească și să-i desfete pe ei.

Dar molima aceasta s'a întins și se întinde mereu. Câți judecători, avocați, doctori, profesori, ingineri și alți breslași, nu s'au ridicat dela coarnele plugului și din brazda neagră a pământului la onoruri, în dobândirea cărora n'au slujit puțin jerfele pe care le-au făcut părinții lor, oameni vrednici, muncitori cu palmele, care poate s'au lipsit până și de bucățica dela gură, numai pentru a purta de grijă, odraslelor lor? Și cât de urât le stă azi acestor blagosloviți ai soartei, când nu vor să mai știe de înaintașii lor, de frații și surorile lor, și de tovarășii cu care și-au petrecut copilăria, păzind cele găște, viței ori porci, prin prunduri, ori toloațe?

Este poate un noroc, să te naști într'un neam de oameni bine înstăriți și tu copil fericit, care te-ai trezit în belșug și le-ai avut toate de-a gata, nu uita că în viața omenescă, scara are trepte și de, suit și de cobărat.

Bunurile pământești se pot îngrămădi ușor, dar tot așa de ușor se și pot irosi. Dar dacă în cugetul tău curat, folosindu-te de darul acesta minunat pe care ți l'a dăruit Dumnezeu, sufletul, ai căutat să-l sfințești și să-l înalți, ai câștigat mai mult de cât toate bunurile lumești și această comoară nu se perde niciodată. Și cine nu-și cinstește înaintașii și se rușinează de ei, numai suflet nu are.

VASILE C. ȘOAREC
AVOCAT

Scrisoare către

„cei mulți“

Să-mi îngăduiți, voi, cei ce mântuiți cu îndămânare coarnele plugului, să vă aduc solia gândului bun de care suntem cuprinși puținii din cei ce-am plecat din mijlocul vostru. Pe mulți ne cunoașteți încă de multă vreme, ne-ați măsurat puterile și ne-ați pretuit gândurile. Ne-ați văzut acolo între voi, laolaltă, de mici copii, alergând cu voi sau cu copiii voștri, prin crângurile și zăvoierile din marginea satului, ne-ați văzut sburătăcind mereu,

Omul cel mai bogat e cel econom.

Omul cel mai sărac e sgârcitul.

mercu, până când flăcăi mari am plecat cu voi să învățăm meșteșugul de a lupta și apoi mai târziu am sângerat pe front pentru ca să apărăm „moșia lăsată din străbuni”, căci așa ne spunea dascălul nostru cind, încă niște găgălici ne grămădiam în băncile scunde și ciopârțite din sălița școlii noastre din sat. Unii din noi, trimiși la școlile din orașele mari ale țării, fiecare după puținta părinților noștri, ne-am întors iarăși în sat pentru mai multă sau mai puțină vreme, luând locul dascălului îmbătrânit pe catedra școlii, ori a preotului slab de puteri, în altarul bisericii. Tineri și cu învățătura proaspătă, ne-am pus cu tot sufletul să lucrăm la ridicarea mulțimii din mijlocul căreia am plecat și fără a precupeți să-nătaea, ori chiar agoniseala, am muncit să putem aduce la îndeplinire măcar o parte din gândurile noastre, din planurile noastre ce ni le făuriam încă pe băncile școlii, în ultimii ani de învățatură.

Am reușit în unele părți să ridicăm localuri de școli încăpătoare, mari și frumoase, pentru copiii voștri, am stăruit la terminarea bisericilor ori la înfrumusețarea lor, am făcut bănci populare cu care să înlesnim creditul la cei nevoiași sau celor ce voiau să-și măriască gospodăriile (căci din voi nu și-au cumpărat pământ, ori nu și-au făcut casa, ori nu și-au îmbunătățit sămânța vitelor, cu bani dela banca populară pe care i-ați achitat treptat și fără să vă simțiți); am înființat cooperative de unde puteați să vă aprovizionați mai eficient, ori cooperative cu care am cumpărat păduri și ați scos lemn de foc și pentru folosință; am făcut biblioteci înzestrate cu cărți potrivite cerințelor voastre, șezători unde ne-am veselit, serbări, și câte altele.

Era o vreme chiar, îndată după războiu, nu mai vorbesc cca dinaintea războiului, când toate acestea mergeau — să zic așa — strună, toți vă bucurați de binefacerile aduse de aceste strădării ale noastre și împreună cu voi ne bucuram și noi și ne creștea inima văzând că munca noastră nu se risipește în zadar și cuvântul nostru nu sună în pustiul.

Ne bucuram mai ales când vedeam că gospodăriile voastre înfloresc, că vițele voastre sunt frumoase, pământurile lucrate și livezile pline cu poame, iar chimirile nu mai puțin pline de albăstrele. Până și biclele văduve uitaseră de durerea ce le înțepa inima de când bărbații lor nu se mai întoarseră depe front și se bucurau că odraslele lor găsesc sprijin și au cu ce să le trimească la învățatură ori meșteșuguri. Dar se vede lucru că după bine vine și rău. Căci nu după multă vreme au început unii dintre voi să se incurce pela cărciumi, să întârzie la târg, să uite de biserică și de școală și să dea mâna cu Necuratul.

Ba s'a mai potrivit ca tocmai în aceeași vreme să apară prin satele voastre oameni depe la oraș, îmbrăcați în surtuce și cu dungă la pantaloni, venind în goana automobilelor care stărnau dulăii voștri și

speriau pe copiii voștri, oprind ori la crăsmă ori la casa unui gospodăraș despre care încă nu se vorbise că este cine știe ce om de ispravă. Vedeați apoi venind flăcăiași fără nici o treabă la porțile voastre ca să vă cheme acolo, căci, „au venit niște boeri dela târg” și v'aduc știri însemnate.

Auziați apoi cum se frământă bieții surtucari, făcând spume la gură, bătându-se cu pumnul în piept și strigând: „Jos guvernul! Nu mai ascultați de învățătorii voștri. Popa este un mincinos! Cu noi este adevărul și fericirea! Dați-ne votul și vă vom da toate pădurile statului, toți muștii vor fi ai voștri, toate moșiile ale voastre. Noi cei ce-am luptat pe front (atâta rău să am, dacă văzuseră pușcă în mână) trebuie să conducem țara — jos oligarhia, trăiască democrația!” Și câte altele, câte vorbe pe care nu le înțelegeați!

De-acu încolo s'a dus grija gospodăriei. S'a terminat cu munca la câmp. Întârzierile prin târguri, în cărciumi întunecoase, cu tarafuri de lăutari, au ajuns să fie lucruri obișnuite. La braț cu cutare boer de care nici nu auziați de el, ori urcați în automobile, colindați târgurile și satele din jur ca să răsturnați „oligarhia”. Acasă nu mai erați gospodarii pașnici, ascultători și de treabă. Ați început a vă răsti la nevestele voastre, a uita de datoritiile voastre de părinți, iar când zăriați fața învățătorilor și preoților voștri, ori îi înturnați spatele, ori, — în cel mai bun caz —, căutați vorbă cât mai puțină cu ei, iar pe din dos îi bărfiați și-i ocărați. Deceea mulți dintre acești apostoli s'au desgustat și s'au întovărășit și ei cu „vânătorii de voturi” ca să fie pe placul vostru, ori să vă câștige de partea lor și să-și poată face interesele cu cei ce mâine vor lua frânele puterii în mână.

Astfel mințile s'au rătăcit și lucrurile s'au incurcat.

Și așa starea voastră s'a înrăutățit din ce în ce, din an în an, până am ajuns astăzi la ceea ce suntem: bântuiți de boale, cu gospodăriile și ogoarele paragină, cu vite slabe și ogârjite, cu copii piperniciți și proști, cu datorii până'n gât, iar munca și produsele voastre fără nici un preț, săraci în țară sărăcită. Întrebatu-v'ați căror împrejurări se datoresc aceste rele, cine sunt vinovați că am ajuns în starea asta?

Iată-le, să vi le spun răspicat, fără a vă face cu aceasta o muștrare, căci știu că sunt făcute din neștiință: Și voi sânguri sunteți cauza, căci prin voturile voastre multe s'au cocoțat netrebnicii, mincinoșii și tulburătorii. Voi ați îndepărtat pe cei cu durere de inimă față de țară, pentru ca să se cuibărească șmecherii în locul lor. Ați uitat de sfaturile dascălilor cinstiți din mijlocul vostru și v'ați apropiat de zănatecii cari cutreeră satele înaintea alegerilor. Ba ați mers până acolo, încât ați ridicat pe oricare vântură țară, l'ați pus primar, ori altceva și ați alungat pe gospodarii vrednici și cinstiți. În scurt: vi s'au băgat în cap fel de fel de gân-

duri „noui” care v'au îndepărtat dela drumul cel drept. Adevărații voștri prieteni n'au mai putut face nimic în fața puhoiului acestuia de rătăciți. Și chiar de-ar fi putut face, v'au lăsat ca să ajungeți aci, spre a vă pocăi singuri. Po-căința începe.

Din toate părțile se aud strigăte de-nădjuite din rândurile voastre. Prăpastia e aci, suntem cu toții pe marginea ei.

Noi cei ce v'am văzut și ne-am bucurat când traiul vostru era bun și îmbelșugat, și am plâns și ne-am îndurerat când vedem unde suntem acum, unde am ajuns cu toții, vom face o gardă (mulți din voi știu că garda veghează și apără de primejdie) și vom striga: „Ajunge! Ajunge unde ați dus țărâna mea noastră. Înălături cu voi! Lăsați-o în seama conducătorilor lor cu care conviețuiesc. Lăsați-o să se apropie de școală și de biserică, căci acolo este „lumina lumii”. De-acolo va porni mântuirea voastră. Din cărți și din sfaturi bune. Aci să vă plecați urechea și de vreji să vă salvați, fiți numai ochi și urechi aci.

Alături de aceste instituții, vom veni și noi cei ce ne-am strâns în jurul acestei foi, alături și de cărțile ce s'au scris în număr destul de mare pentru trebuințele voastre și cu toții vom pune umărul ca să vă ridicăm la o viață mai curată, să vă dăm gânduri bune și să vă arătăm calea care va duce la un trai mai omenesc.

Aici în foaia aceasta, veți găsi cunoștințe asupra îmbunătățirii și înfrumusețării gospodăriilor ai ogoarelor voastre, veți găsi sfaturi de păstrarea sănătății, de feriri de boale, de creșterea copiilor, etc.

Cu aceste gânduri venim în casa voastră. Nu venim cu făgădueli, nu vă cerem nimic. Vă cerem să ne cercetați, să vă întoarceți cu toată inima față către carte, către școală și biserică, căci va fi spre folosul vostru. Tuturor aceluia ce au gânduri de spus, sfaturi de cerut, să ni le spună, să ni le ceară și noi frățește i le vom da. Orice scrisoare cu slova voastră, scrisă de mâinele voastre băta-torite, va primi răspuns.

Deci, cu Dumnezeuu înainte!

COSTACHE

Gânduri - Povește

Când ești singur, gândește-te la cusururile tale; când ești în societate, uită-le pe ale celorlalți (proverb indian).

Urâtul care chinuște pe mulți, e necunoscut celor deprinși cu cetirea.

Măgarul care se crede cerb, își vede scăderea numai atunci când trebuie să sară peste șanț.

CREDINȚA ÎN DUMNEZEU MĂNȚUEȘTE PE OM.

Mai bine să pierzi lâna decât oaia.

Locuitorii de la munte nu au hrană !

Locuitorii satelor dela munte, sunt in mare frământare din pricina lipsei de păpușoi in acele părți sau mai bine zis din pricina că nu au bani ca să-l cumpere, deși anul acesta este foarte ieftin.

In adevăr toate exploatările de păduri au incetat, iar omul dela munte nu mai are nici o sursă de venit, prin urmare nici un mijloc de existență.

Răul acesta își are isvorul lui din alte rele, pe care eu le-am semnalat cu câți-va ani in urmă prin ziarul „Biruința” și prin diferite memorii și manifeste. Nimeni nu m'a auzit.

Intre altele semnalam atunci următoarele: omul dela munte a ajuns o slugă, salariată prost, tuturor veneticilor din toată lumea, cari exploatează pădurile, duc cu ei bogățiile noastre pe apa Bistriței la vale, le transformă in aur și trai bun, iar lucrătorul muntean rămâne sarac, mulți cu picioarele rupte, și abia având cu ce trăi de azi pe mâine.

Mai spuneam atunci că trebuie schimbat felul de trăi a locuitorului dela munte, făcându-l să nu-i atârne viața numai de exploatările de păduri, căci va veni o zi când pădurile se vor rări, ori vor stagna exploatările și atunci va fi muritor de foame.

Din nefericire această zi a sosit ! Ceream atunci să se facă din locuitorul de la munte și un bun crescător de vite dându-i toate ușurințele pentru pășune și pentru plante furajere, inlesnind totodată mica industrie casnică din produsele naturale ale regiunii.

Din nefericire nu s'a făcut nimic din toate acestea.

Locuitorii de la munte nu au astăzi un ban cu ce să cumpere hrana !

Să ne ocupăm acum de această chestiune.

Art. din legea p. administrației comunelor rurale dă in căderea consiliilor comunale obligațiunea de a indestula comunele

cu alimente, putând face chiar acte de comerț.

Dacă primarii satelor ar lua această inițiativă și dacă s'ar stăruir la Consiliul Județian și Președintele Delegației, să prevadă in bugetul Județului un fond anume pentru aceasta, greutatea s'ar ușura foarte mult.

Nu e vorba să se dea păpușoi de pomană. Să se dea cu imprumut pe un anume termen, până când starea economică de astăzi se va imbunătăți până când vor incepe din nou exploatările sau locuitorii vor avea altă putință de câștig.

Statul nu mai poate face astăzi gratuități, fiind că a făcut prea multe pomene dela război incoace cu toți agenții partidelor politice, cari s'au căpătuț pe socoteala lui.

Astăzi Statul însă-și așteaptă ajutoare.

Repet că singura scapare nu stă decât in inițiativa primarilor, consilierilor. Băncilor Populare, Cooperativelor, preoți și învățători, cari cu concursul autorităților județene ar putea indestula pe locuitorii infometați din fiecare sat.

Avocat I. MATASĂ

Indemnuri la sfințire.

Intrebuințarea folositoare a deosebitelor daruri.

„Deci indemnă-vă pe voi, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să înfățișați trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, Domnului bine plăcută—și ca o înțeleaptă închinăciune a voastră.

Să nu vă asemenați chipului acestui veac, ci să vă schimbați, prin înnoirea minții, ca să fiți in stare să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun, plăcut, desăvârșit.

Căci, in puterea darului ce mi s'a dat, spun oricui care este între voi să nu năzuiască mai sus decât i se cuvine să năzuiască, ci să cugete cumpănit, fiecare precu un

Dumnezeu i-a împărțit măsura credinței.

Ci precum intr'un singur trup avem multe mădulări și mădularele nu au toate aceeaș lucrare, așa și noi, cei mulți, suntem in Christos un trup, iar fiecare dintre noi mădulare suntem unii altora;

Dar avem felurite daruri, după darul ce ni s'a dat : Dacă avem profetie, să profetăm după măsura credinței; Dacă avem slujbă, să stăruim in slujbă; Dacă unul învață, să se sârguiască in învățatură; dacă indeamnă, să fie la indemnare; dacă împarte altora, să împartă cu firească nevinovăție; dacă stă in frunte, să fie cu trageri de inimă; dacă miluește să miluească cu voe bună !

Dragostea să fie nefățarnică. Urgisiți răul. Lipiți-vă de ce e bine. In iubire frățască, unii pe alții iubii-vă, in cinste, unii altora dați-vă înțetate.

La sârguință, nu pregetați; cu duhul fiți fierbinți pe Domnul slujii-l ca robii lui.

Bucurați-vă cu bucuria nădejzii; in suferință fiți răbdători; la rugăciune dați-vă toată stăruința. Faceți-vă părtași sfinților la trebuințele lor; fiți gata să primiți in gazdă. Bindecuvântați pe cei ce vă prigonesc, bindecuvântați-i și nu-i blestemați. Bucurați-vă cu cei ce se bucură, plângeți cu cei ce plâng. Năzuți acelaș lucru unii pentru alții, nu năzuți la cele înalte, ci lăsați-vă duși spre cele smerite. Nu vă țineți de înțelepți pe voi însi-vă.

Nu întoarceți nimănui răul cu rău. Purtați grijă de cele bune față cu toți oamenii. Dacă se poate pe cât stă in puterea voastră, trăiți in bună pace cu toți oamenii.

Nu vă răsbunați singuri, iubitorilor ci lăsați loc mâniei (lui Dumnezeu) căci scris este : A mea este răzbunarea; eu voiu răsplăti — zice Domnul.

Deci, dacă vrăjmașul tău este flământ, dă-i de mâncare, dacă îi este sete dă-i să bea, căci făcând aceasta grămădi-vei cărbuni de foc pe capul lui. Nu te lăsa biruit de rău ci biruește răul cu binele“.

Din epistola Sf. Apostol Pavel, către Romani Capit. 12 Trad. părintelui Giala Galaction

Calendarul vechiu

Haina binefăcătoarei păci cu care s'a împodobit deatâta vreme biserica noastră strămoșească, a început — pe alocuri — să fie sfâșiată prin desbînări păgubitoare, ce strică liniștea de care — mai ales astăzi — avem atâta nevoie spre a înainta cuminte prin greutățile vieții. Cine mai auzia înainte de Bapțiști, Pocăiți, Adventiști, Calendariști, etc.?

Nu mai vorbim de cei dintâi, pentru că acolo — de obicei — lucrează banul și interesul străin, lucrează, prin oameni cumpărați, însăși dușmanii țării noastre, dușmanii creștinismului, în genere. Acești oameni nu judecă decî cu capul lor

Ce este dar cu următorii calendarului vechiu?

Acești oameni, când sunt de bună credință, merită toată bună voința noastră și nu se cuvine deloc să-i privim cu dușmănie, ci — dimpotrivă — cu frățească dragoste și cu îngăduința cuvenită omului, care — deocamdată — nu pricepe bine lucrul și apoi se teme să mai umble pe alt drum, decât pe acel așa de bine cunoscut de el că-l poate călca și cu ochii închiși.

„Așa am apucat, așa țin“, sunt vorbele cu care te întâmpină.

Oamenii aceștia, care în îndărătnicia lor de a ține morțiș la ce au apucat, înfățișează o linie vrednică de cinste a sufletului românesc, care este statornic păstrător de datini. Altfel, decând am fi fost, poate, luterani sau catolici.

Am siguranța că partizanii vechiului calendar, tratați cu oarecare îngăduință și vorbă bună, luminați stăruitor și apoi, dacă nu i-ar mai buimăcii de cap nici șarlatanii politici, care pentru interese meschine de partid sunt în stare să-și vândă și sufletul; atunci vor începe, bieții oameni, a se dumeri și vor veni iarăș alături de cârdul celorlalți frații ai lor.

Norocul e acela că dacă săteanul se arată de multe ori îndărătnic, în schimb însă e și foarte isteț și te pricepe ușor, numai să-i vorbești frumos.

Ei vor sfârși în curând prin a înțelege adevărul, care e unul singur: că împărțirea timpului e chestiune de știință și nu deloc, o chestiune de credință. Mântuitorul Hs. nu a venit să ne învețe calendarul — asta e o treabă a minții omenestii și a mersului soarelui —; ci a venit să ne arate calea mântuirii. La judecată nu se va întreba, că după ce calendar am ținut, ci dacă am urmat învățătura sa și dacă am trăit-o în fapta noastră de toate zilele în simțirea noastră.

Cine vă grăește altfel, iubiți gospodari, acela să știți că vă mintește..

Vom da seama dar dacă am avut sau nu credință, dacă am fost creștini după faptă ori numai după vorbă și dacă am sămănat în lume, dragostea de frați sau ură pătimasă.

Frații noștri, și de aici din județul nostru, ca și din alte părți, vor înțelege că Mântuitorul Hristos nu-i plac desbînările și certele pe cuvinte și pe partea din afară a blidului; ci pacea și zidirea duhovnicească, care sigură ne va aduce binecuvântarea *Celuia* în care credem și liniștea de care simte atâta nevoie sufletele noastre scârbite.

Preot C. Matasă

Din „Floarea Darurilor“

„Foarte folositoare fiește căruia creștin, atâta sufletește cât și trupește, lipărită a doua oară românește la Brașov la 1808.

Păcatul Pizmei Cap. 2

„Pizma sau invidia, care e păcat împotriva dragostei este în două feluri; una, este să-i pară rău de binele altuia, iur alta, ca să se bucure de răul altuia.

Poate să inchipuiască și să asemene cineva invidia, unei paseri care este atâta de pismătoreță cât dacă-și vede puii ei că se îngrașă în cuibul ei, îi lovește cu pliscul în coaste ca să slăbească. Seneca a zis: invidia scoate din rău bine și din bine rău.

Pentru păcatul invidiei scrie la cartea păcatelor, că în ce chip molia strică haina, așa invidia strică trupul omului.

Solomon a zis: când cade prietenul tău nu te bucura de paguba lui că nu place lui Dumnezeu și va lua Domnul povara de pe acela și o va pune pe tine. Încă cel ce se bucură de răul altuia nu va rămânea nebatut de Dumnezeu.

Sfântul Grigorie a zis: nu este mai mare muncă în lume decât invidia, pentru că unde este invidia, nu poate să fie nici pace nici dragoste. Și aceasta este cea mai mare isbândire pe care poți să o faci pismătorețului, să-i faci bine.

Pentru prima află-se, că a fost un boeriu mare, care avea în casa lui doi robi: unul era scump mai vartos decât toți oamenii, iar altul era foarte pizmătoreț. Deci boerul acela porunci celor doi robi și le zise; eu voiu să vă fac mai bogați decât tot omul din curtea mea pentru că v'am aflat buni și credincioși și acum cereți dela mine un dar, și cât va cere unul, voiu da celuilalt indoit. Și nici unul nu vrea să ceară înainte, iar apoi văzând cel mai bun că pizmătorețul nu vrea să ceară întâiu, din pricina invidiei (și ticălosul, de ar fi luat unul un dar și celalalt două, ce pagubă ar fi avut celalalt? el zise:

Eu, Domnul meu, vroesc să-mi scoți mie un ochiu, pentru că să-i scoți pizmătorețului pe amândoi, și îndată boerul acela a făcut așa.

Platon zice: pizmătorețul nici odioară nu stă fără durere, nici scumpul fără frică

Sfântul Augustin a zis: Cel ce are pizmă nu iubește pe nimeni. Drept aceasta nu poate să fie mai rău păcat decât pizma.

Omer a zis: mai mult se cade a se păzi neșcine de invidia rudei și a prietenului, decât de a vrășmașului

Tulie a zis: pizmătorețul primește a pierde, numai să aibă și altul pagubă. Pentru păcatul invidiei scrie la legea veche, că văzând Cain că toate lucrurile să îmulfiau și mergeau către fratele său Avel, și pentru că cunoscu că tot binele avea dela Dumnezeu, îl ucise, aflându-se astfel numai doi frați, cari s'au născut întâiu în lume, și acesta a fost sângele cel dintâi care s'a vărsat în pământ, adică din invidie“.

GLUME

La premlile școlare

- „Tăticule, ai avut noroc.
- „Cum?
- „Un an întreg nu mai trebuc să-mi cumperi cărți de școală!
- Am rămas repetent“.
- * * *
- „Mamă, de ce tata n'are păr de loc pe cap?“
- „Fiindcă e un om înțelept și gândeste mult“.
- „Atunci tu de ce ai păr așa de mult?“

Tărăboanța (Roaba)

de Edmond Rostand

Tradusă în românește de E. S. T.

Asemenea unui principe moștenitor care sub o înfățișare schimbată cutreeră în lung și'n lat țara împăratului, Tatăl său, ca să descopere nedreptatea și înșelăciunea, Isus își reia uneori înfățișarea sa de tânăr muncitor, părăsește în taină firmamentul lui Dumnezeu Tatăl, și cu chipul său bălăiu, vine să călătorească puțin pe pământ.

Un fiu de împăra, pe care Sfânt Petru, după ce a avut mai întâi grija să-și scoată nimbul de aur, ca să nu fie recunoscut prin strălucirea lui, îl însoțește ca o bună călăuză.

Era iarnă. Într-o zi după ce bătuseră mult drumurile, Domnul și Sfântul poposiră într-o pădure, al cărei frunziș odinioară verde, se prefăcuse acum într'un strat roșcat ce acoperea pământul. Sfântul Petru tare-ar mai fi voit să se așeze la gura unei sobe ca să-și încălzească degetele sale bătrâne; dar de pe hogoagul singurei case care-și înalță acoperișul de stuf în zare, nu ieșeau pale de fum aplecate de vânt, care te fac să visezi un adăpost cald și o fierțură gustoasă.

Așa dar, era mai bine în această pădure, cu atât mai mult că bătea soarele, un soare abea poleit, un soare nu prea cald, ce-i drept, totuși care nu era de desprețuit în această dimineață atât de palidă.

Și Sf. Petru obosit de cât umblase pe drumuri după ce se așeză jos, își întinse mâinile spre soare ca să și le desmorțască în lumina lui cea roză, în timp ce Isus, stând în picioare, se gândea la ceva și nu simțea nici oboseala, nici frigul.

Deodată Sf. Petru strigă: „Stăpâne, fiul împăratului meu; Ia privește colea la această femeie! Ori e proastă, ori e nebună. Pre legea mea, vrea să adune soare. Privește-o“.

Isus își ridică ochii. În fața lui eră o bătrână dela țară cu chipul aspru, și această bătrână stătea cu o țărăboanță foarte mare în mijlocul cărării, în locul luminat de o rază de soare care cădea drept și îndată ce raza venea la țărăboanță, femeia încercă, — lucru copilăros — să ție cu dânsa raza de soare și împingea repede repede de hulube. Dar mereu, la cea mai mică abatere dela punctul lovit de lumină, soarele scăpă din țărăboanță. Și sf. Petru tare se mai veselea privind acest joc; mai întâiu prinderea frumoasei raze de foc între sărmanele scânduri noroiașe și cenușii pe care le lumină, apoi repede sa dispărea și figura jalnică a sărmanei cersetoare buimăcită o clipă, dar care își reîncepea apoi lucrul cu răbdare, fără a înțelege de ce, îndată ce intră în umbră, nu mai împingea înaintea ei decât o țărăboanță întunecată.

„Cât e de proastă! Doamne, privește-o ce face! — Iar începe“.

Și sf. Petru râdea cu hohote....

Dar iată că Isus, pe care această în-

tâmplare începe să-l intereseze, se apropie și întrebă cu blândețe pe bătrână: „Femeie, ce faci acolo? Nu ești în toate mințile? În acest anofimp aspru e un frig de moarte și nu înțeleg de ce tu, în loc să strângi crengi uscate și frunze, vrei să strângi această rază care abia încălzește?“.

„Ca s'o duc nepoțelului meu,“ zise bătrâna ridicându-și fruntea. „Sunt bunica unui sărman copilăș bolnav, care nu mă are decât pe mine, căci iarna aceasta mama și tatăl lui a murit. Brațele mele nu mai sunt destul de puternice ca să munciască, nu pot decât să culeg spicele rămase de pe urma secerăturilor, dar acum n'am nici acest lucru și copilul va muri în frista noastră colibă fără să fi cunoscut acele mângăeri acele bomboane, care tot mai fac să suradă pe micii muribunzi.“

Când ești bunică, cât e de greu să n'ai puterea să resfeți! Ce să-i dau? Nu știam ce să mă fac. Dar iată că îmi spun astăzi dimineață la sculare: Ași fi foarte mulțumit dacă aș avea soare! Căci soarele nu intră nici o dată în coliba mea și sărmanul meu băiat e lipsit de lumină.

Atunci, văzând că soarele a strălucit aici, am venit să strâng o bucată bună pentru dânsul“.

Și bătrâna își reluă cu credință lucrul său.

Sf. Petru simțindu-se mișcat de cele auzite, se încruntă și zise: „E proastă! Ce, ea nu vede că soarele-i dispăre îndată ce face un pas? Acest creier bătrân e tare ca piatra și nu mai înțelege nimic“.

Dar Isus îngândurat, după ce meditase puțin asupra acestei femei, spuse lui Petru:

„Nimeni nu știe ce poate iubirea celor simpli“.

Și neînțelegând toată adâncimea acestor cuvinte, Sfântul Petru repetă: „Femeia aceasta e nebună! E nebună, Doamne!“.

* * *

Dar deodată el se opri, aproape tot așa de rușinat ca și atunci când cântase cu coșul, căci deși bătrâna mergea acum pe sub copaci, totuși razele de soare rămăneau între cele patru scânduri: razele străluciau încă și'n umbră și bătrâna pareă că împinge înaintea ei o grămadă de aur. Fără a se mira, liniștită și mută, bătrâna ducea soarele în umila ei țărăboanță.

Pe ogoarele ei sfinte, munca pururi să te poarte,

Ca și când ai ști că cerul ți-a dat viață fără moarte;

Insă Tatălui din slavă fie că ai sau n'ai pâine, —

Să te rogi, ca și când, iarăși, sigur ești c'o să mori mâine!

Ce crede

un mare bărbat de stat englez despre criză și despre posibilitatea unui întâmplător războiu.

Europa și-a luat rămas bun de la anul 1930 cu sentimentul unui călător ce se desparte de un tovarăș neplăcut și supărător. Starea economică și financiară a acestui an era întunecată și legăturile dintre popoare pline de primejdii și de neînțelegeri crescânde.

Nourul ce s'a lăsat asupra noastră din Octombrie 1929, venind din spre apus, nu vrea să se ridice. Vestile din America descurajază și exercită o înrăurire apăsătoare asupra piețelor. Și tocmai neșiguranța asupra întinderii crizei americane nesiguranță ce pare dinadins sporită mărește relinștea.

Și totuși, toate țările sunt încredințate că și îndreptarea situației, tot din America trebuie să pornească. Mussolini, ținând în Senat un discurs asupra șomajului, prefindea că s'ar și arăta semne prevestitoare unei îmbunătățiri, care va veni cu acciaș repeziciune, cum a venit și descurajarea.

Este îndreptățită descurajarea multor conducători economici?

Teoreticienii și militanții crizei, cu care am venit în legătură, nu s defel încrezători. Ei nu văd semne de îndreptare grabnică și zic că lucrurile se pot îndrepta numai cu înecul și că nu poate fi vorba — înainte de 2-3 ani — de un cer fără nouri. Dacă încrederea lui Mussolini sau proorociile turburătoare ale economiștilor au dreptate, va fi adevărit de anul 1931.

Eu personal, cred că teama de o durată de încă 2-3 ani a crizei e neîndreptățită. Totuși, îndreptarea nu va veni deodată și vom mai trăi timpuri foarte grele în Europa.

Franța a fost până acum ferită sau, cel mult, puțin atinsă de criză, dar nu-i posibil să rămâne cruțată până la urmă. Tocmai îngrămădirea de aur e primejdi-oasă. Soarta Americii arată că zidul de aur nu poate ține piept valorilor crizei, ci dimpotrivă, împiedică scurgerea apelor pătrunse prin spărtura zidului, împiedică deci scurgerea repede,

Îndreptarea comerțului atârână de buna funcționare a creditului internațional; Dar creditul se razimă pe încredere. America Anglia și Franța nu vor să-și plaseze averile în țări străine pentru că n'au încredere în stabilitatea lor și să tem să nu mărească nevoia în propria lor casă prin scurgerea în afară a rezervelor de aur.

Neliniștea pe Continent.

Dela starea politică de azi, din Europa nu-i de așteptat o reînvier a încredere afară dacă nu intervine o îmbunătățiri

simfioare a legăturilor internaționale. Dela semnarea tratatelor de pace situațiunea n'a fost încă așa de neliniștitoare ca astăzi. Un prieten care are cunoștințe întinse în mai toate statele europene spune: anul 1930 a fost în toată lumea, anul temerii al neîncrederii, al urii, al decăderii afacerilor și al desperării. Puținele puncte luminoase ce se arătau, făceau să pară întunecul încă și mai negru.

Un ofițer în rezervă, Francez, scrie: mă duc acum în manevre; mă cutremur la gândul că jocul nostru o să se schimbe iar în războiu adevărat. Italia, Germania și Rusia se pregătesc să ne atace. Sărmana Franță! Sărmanii mei copii!

Un Polonez îmi spune: în fiecare moment ne așteptăm să ne surprindă trupele germane, o să fim zdrobiți între Rusia și Germania.

Un Rus gândește: în fiecare clipă putem fi atacați. Capitaliștii se pregătesc de războiu împotriva noastră; Polonii vor Ucraina și sunt sprijiniți de Francezi și de Englezi.

Un German îmi spunea: Fiecare German va muri mulțumit ca să recâștige țării lui coridorul politic. Tratatamentul ce ni se impune acum nu poate fi de lungă durată.

Continentalul nostru este dar un cazan infernal, în care fierbe ura, neîncrederea și teama. Tratatările pentru dezarmare a fost o înșelătorie curată, nici o țară nu se gândește serios la micșorarea mijloacelor ei de apărare.

Impărțirea Europei în revizionişti și antirevizionişti.

Europa este desbinată în două tabere: una cere schimbarea tratatelor de pace, cealaltă e împotriva oricărei schimbări. Cele două grupări sunt: Italia, Germania, Austria, Ungaria și Bulgaria, cer revizuirea. Franța, Belgia, Polonia, Cehoslovacia, România și Jugoslavia sunt contra. Când momentul răfuelei ar veni, Rusia, desigur, că ar trece de partea revizioniştilor; iar Anglia, și țările Scandinavice, vor sta deoparte, același lucru l-ar face și America.

Revizuirea tratatelor însă, nu are ca urmare numai decât războiul. Tratatul din Versailles are în el însuși modalitatea transformării pașnice a condițiilor sale, când aceasta ar fi bine îndreptățită.

E foarte important astăzi faptul că Germania nu mai stă singură și deci învingătorii n'o mai pot călca și tocmai în acest fapt stă siguranța păcii, a echilibrului european. Nici un om de stat, francez, nu și-ar putea îngădui ocuparea unei părți din Germania, cu toate că Germania e dezarmată. Atacarea Germaniei ar duce la o catastrofă europeană.

Rusia azi, e în neputință de a ataca.

Pe de altă parte însuși Ludendorff a dovedit conecțătenilor săi că o Germanie dezarmată nu-și capabilă de atac și că atâtă vreme cât Rusia nu și-a limpezit

grelele ei probleme economice, ajutorul ei poate fi de prea puțin folos. Rusia nu-și în stare să aducă o armată care să aibă o putere ofensivă mai de samă, dincolo de granițele ei. Din pricina asta n'a reușit nici în 1920, atacul ei împotriva Poloniei. Condițiunile nu s'au schimbat deatunci. Armata rusă e mai tare acum, dar și armata polonă n'a stat pe loc.

Rușii nu-și pot îngădui planuri de război căci aceasta le-ar zădărnici cu totul reușita planului economic de 5 ani. Asta o știu prea bine diplomații lor și de aceea — pentru mulți ani — nu ne paște nici o primejdie dinspre Rusia Sovietică. Dar fără Rusia nu pot face nimic revizionişti; foată puterea lor se mărginește doar la apărarea contra unui întâmplător atac.

Un simfământ al siguranței contra unui întâmplător atac, trebuie să ne dea cunoașterea dreaptă a împrejurărilor reale dintre deosebitele state.

Pagubele aduse de teama unui întâmplător războiu.

Și iată de ce în Anglia nimeni nu crede acum în puțința unui războiu apropiat. Ni se va răspunde, că nici în Iulie 1914 nu credea nimeni că va izbucni

războiul. Da, dar oamenii din 1914 nu aveau icide ce însămnă războiul, pe când cei din 1931 știm groaza și distrugerea, impozitele și sărăcia pe care un războiu le aduce atât pentru învinși cât și pentru învingători. Cu toate svonorile dar, *nu suntem* în ajunul unui războiu. Dar pentru starea financiară și economică, teama de războiu e aproape tot așa de păgubitoare ca și un războiu însuși. Căci această teamă aduce încurcală în lumea financiară lipsind — din pricina ei — siguranța și încrederea.

Oamenii de Finanțe nu vor să împrumute banii lor, sau să hotărâsc — cel mult — la credite de scurtă durată; iar negustorul nu cumpără decât numai pentru nevoile zilei.

Două servicii mari trebuie să ne aducă anul 1931; 1) Să reinvie creditul adormit și 2) Să risipească teama neîndreptățită și palavrele pe socoteala unui nou războiu.

Tradus de D-na B. L.

Acest articol, dat aici în traducere, a fost scris în ziarele străine de Lloyd George, mare bărbat de stat englez, orator strălucit, șeful partidului radical din Anglia și fost prim ministru între 1916 și 1922. A jucat un foarte mare rol politic în timpul războiului și în încheierea tratatelor de pace.

Boii lui Călin

Eră un om necăjit în sat la Cârjoaia, și-l chema Dumitru Călin. Gospodăria lui nu prea crescuse dela însurătoare, dar copiii veniseră în număr de cinci: trei băieți și două fete. Și se zbătea omul între nevoi ca să-i crească Femeia nu era tocmai harnică, dar nici prea leneșă nu eră. Dar Dumitru Călin, cu cei doi boi ai lui și cu carul, cu o falce de pământ și cu 20 de prăjini de grădină, se necăjea cum putea.

O ducea greu românul. Copiii creșteau, dar de dânsii încă nu se putea folosii Dar iată, a dat Dumnezeu și a început să se tae pădurea Cârjoaiei și atunci prețul boilor și al cărușei s'a suit. Dela pădure până la gară nu era departe și Călin putea să facă două cărături pe zi. Parale bune i se plătia și gospodarul nostru o ducea bine acuma. Punea omul mai mult în cărușă, lua mai mult punea mai puțin lua parale mai puține. Și oamenii din sat dela Cârjoaia se luau la întrecere, care a pune mai multe lemne pe cărușă lui. Și apoi puneau cât socoteau ei c'or duce boii. Și începeau a îndemna, a da cu vergile și cu biciuștile în trăgători, și până la gară nu se mai opreau.

Și se gândia în sine Dumitru Călin: „Bou i bou. L-a lăsat Dumnezeu să poarte povară. Ne-a dat Dumnezeu și glas de îndemnare și mână de ținut codrișca și biciu de bălăt. Pui puțin, puțin duce. Pui, mult, mult duce.

Dacă-i vită, el se chiamă că-i vită, ce știe el! Par că ce, el e ca omul? Iar boii, Duman și Prian, tot trăgând azi, tot trăgând mâini din greu, tot trăgând așa săpămâni și luni, slăbeau. Și de ce slăbiau, de ce mai greu duceau poverile, iar Dumitru Călin, de ce strângea parale, de ce mai multe, ar fi vrut să strângă. Vedea că mult duce la gară, mult ia și el. Și tot mai mult încărca și boii tot mai greu se încordau în jugul lor.

Acu iată că pornesc într-un rând niște ploii și strică drumurile și roțile se infundau adânc în pământ. Gospodarii nu mai puteau să-și încarce carele ca pe vreme bună, nici nu mai puteau face două drumuri pe zi și nici nu puteau lua atâtă parale ca înainte. Dumitru Călin își îndemna tot mai tare boii, îi bătea tot mai des. Și tot bătându-i și înciudându-se si-a făcut el socoteală, că boul dacă-i bou, trebuie să tragă, — s'a mântuit! Și trage o bătea boilor. Arși de varga de alun, au pornit Duman și Prian mai repede, iar când s'au oprit, la gară, au prins a sufla din greu, cu capetele aplecate.

Dar la cărăturile cealalte și mai greu mergea. Și Călin zicea: Las că vă am eu leacul, haramuri afurisite! Și-i bătea din ce în ce. Într-o zi după o astfel de bătae și după o încordare strașnică, au făcut doi pași și au ingenunchiat. Și boii închideau ploapele, căzuți acolo în glodul drumului. N'aveau glas să ceară iertare, nici să plângă, nici să spue ce-aveau

de spus. Răbdau acolo bătaia aceia înfricoșată. Numai într'un târziu începură a boncălui cu durere — și după aceea își puseră liniștit capul pe pământ și se sfârșise cu ei.

Așa a rămas Dumitru Călin fără boi și acum se trăgea cu mâna de cap, trudit și amar. Și seara, culcându-se după truda aceia în tinda casei, a adormit și a început să viseze.

Se făcea par'că într'o câmpie înflorită. Și acum umblă prin câmpia aceea, iacă își vede boii lui cum pășteau liniștiți iarba fragedă. Nici nu se uitau la dânsul. De după un tufiș iacă se ridică doi moșnegi cu bărbile albe, sprijinindu-se în toege. Călin i-a cunoscut după semne că înaintea lui stăteau Dumnezeu și cu Sfântul Petru.

„Indură-te Doamne, și dă-mi alți boi, zice el, căci pe aceștia i-am prăpădit”.

„Știu că i-ai prăpădit, a zis D-zeu. Acu pasc aici și se hodinesc și ei, săracii! Căci eu, bade Căline, am dat vitele omului ca să se folosească de ele. Boul trebuie îngrijit, căci el te ajută să câștigi o bucălică de pâine în viața asta. Iar tu, bade Căline pe Duman și pe Prian i-ai ținut în vânturi și ploii și'n sloată, și după aceea i-ai scos la muncă. I-ai suduit, bade Căline, i-ai bătut, și nu ți-ai adus aminte că și viața e tot făptura lui D-zeu... I-ai bătut crunt aseară, și nu ți-ai adus aminte că îți îndestulă, săracii, toată gospodăria.

Ți-ai bătut joc de o zidire a mea; află acum că toate faptele omului se cumpănesc la scaunul judecății celui depe urmă și atuncia vei da socoteală de toate, iar această faptă nu știi dacă o vei putea răscumpara!”.

Așa a zis Dumnezeu și s'a făcut întuneric în jurul lui Dumitru Călin. S'a trezit cu sufletul înfricoșat și, gândindu-se la cele auzite în vis, ascultă cum urlă câinele afară lângă carul fără boi...

Poșta Redactiei

— În această rubrică, cititorii foaiei noastre vor lua cunoștință de mersul administrației, de articolele de publicat, precum și de orice ar privi bunul mers și asigurarea aparatului. Tot aci se vor da răspunsuri acclora ce ne vor cere unele relațiuni prin corespondență aparte. Am dori ca orice lămuriri ce ni se vor cere, să fie cât mai pe scurt formulate și numai în legătură cu vederile și cu scopul ce urmărește foaia.

— Intreaga corespondență privitoare la redacția foaiei se va trimite pe adresa: **Const. Luchian, institutor, Piatra-N.**

— Rugăm pe toți factorii culturali ai satelor, în special pe preoți și învățători, să calaboreze la această foac, trimițându-ne

Informațiuni

Aflăm cu deosebită plăcere că Administrația moșiei Hangu face multe înlesniri locuitorilor: palmașii plătesc „Fumăritul.” numai 70 lei pe an, iar văduvele, invalizii și orfanii nu plătesc nimic; toate instituțiile de pe moșie (primării, școli, etc.) primesc lemnul de foc gratuit asemenea și lemnul necesar pentru construcție; celor care au nevoie să cumpere lemn de construcție pentru gospodăriile lor, li se vinde din apropiere cu prețul de 70-160 lei metrul cub.

Comitetului pentru construirea bisericii din Răpciune i s'a vândut o mare cantitate de brad cu preț redus, de unde-i va rămâne Bisericii circa 100.000 lei spre a-i întrebuința la terminarea lucrărilor.

Administrația moșiei a intervenit de repetate ori la „Cadastru” să trimită ingineri hotarnici, care să despartă din trnpul moșiei, porțiunile ce se cuvin satelor pentru islaz. E de mirat că Ministerul de Domenii pune atâta zăbavă în limpezirea acestei chestiuni, lăsând oamenii în suferință.

Pe domeniul Regal „Broșteni” Administrația a făcut iarăș importante îmbunătățiri, care să servească sătenilor. S'au cumpărat zece vaci și un taur

articole potrivite în scopul ce urmărim. Articolele să nu fie mai mari de 3 pagini de câte 14 coală.

Articolele nepotrivite, se vor înapoia. Dorim o cât mai largă colaborare care să ducă la străngerea rândurilor acclora ce urmăresc îndreptarea stării muncitorului și țaranului nostru prin cultură și muncă raționată.

— **Abonamentul** la foaie costă 60 lei pe an. El se achită ori pe anul întreg ori pe jumătate de an (30 lei). Acci ce nu doresc să se aboneze la foaia noastră, sunt rugați a ne înapoia primul număr. Întrucât scoaterea acestei foi necesită neapărat cheltuieli pe lângă munca ce se depune, rugăm ca abonamentele să se achite după cel mult 3 numere primite. Cei ce nu refuză primul număr, **ni considerăm abonați.** Cine face un număr de 10 abonați, va primi un abonament gratuit.

— Din lipsă de spațiu nu s'a putut publica tot materialul avut pentru acest număr și nici cel ce-l mai avem angajat.

de rasă șvițeriană, pentru îmbunătățirea soiului de vite; în acelaș scop s'au cumpărat porci de rasă și s'a organizat o crescătorie sistematică de porci. Toate acestea nu numai ca pildă pentru săteni, dar cei ce vor vroi să pue în practică pilda bună ce li se dă, vor avea de la moșie și toate înlesnirile cuvenite.

Moșia întreține o școală de meserii pentru fiii de gospodari din localitate, construiește apoi în satele mai mari localuri spațioase pentru Sfat și Cetire; întreține o bae populară unde copiii fac bae gratuit; pentru văduve, orfani și săraci se dă lemnul de foc gratuit. La Bisericele și școlăle de pe moșie să fac toate îmbunătățirile trebuitoare.

— Până în Sfintele Paști, vor mai avea loc șezători la Casa Națională din Piatra în Duminecile de la 1, 15 și 29 Martie a c. ora 3 jum. după amiază. La 15 Martie va vorbi Părintele Cicerone Iordăchescu, Decanul Facultății de Teologie din Chișinău și la 29 Martie, va vorbi Părintele Arhimandrit Iuliu Scriban.

— După un studiu publicat de D-I P. Simion în „Mișcarea” un chilogram de zahăr — în fabrică — costă 19 lei, în care intră, costul sfeclei, diferitele materiale necesare fabricației, fabricația, cum și taxa de 10 lei, pe care o ia statul. Din această sumă, însă trebuie să se mai scadă circa doi lei, valoarea melasei și borhotului, care rămâne după ce se scoate zahărul pur. Astfel, de fiecare kgr. de zahăr, fabrica câștigă aproape 20 lei. De ce nu se iau măsuri pentru eftenirea zahărului? Pentru că în consiliile de administrație ale Fabricilor sunt oameni politici cu mare vază.

— Se vestește că actualul Director al Căilor Ferate Române va reduce — poate chiar din luna aceasta — tariful pe C. F. R. atât pentru mărfuri, cât și pentru călători.

CITIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI

„FLOAREA DARURILOR”